

ROZSUDEK SOUDU (čtvrtého senátu)

7. července 2004 *

Ve spojených věcech T-107/01 a T-175/01,

Société des mines de Sacilor – Lormines SA, se sídlem v Puteaux (Francie),
zastoupená původně G. Martym, poté R. Schmittem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené G. Rozetem a L. Ström, jako
zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejichž předmětem je žaloba na nečinnost a podpůrně žaloba na zrušení směřující proti odepření Komise vyhovět stížnosti předložené žalobkyní, kterou se domáhala, aby bylo určeno, že Francouzská republika porušila ustanovení čl. 4 písm. b) a c) UO a čl. 86 UO tím, že žalobkyni uložila údajně nepřiměřené poplatky v rámci zahájení řízení o opuštění a vzdání se důlních koncesí,

* Jednací jazyk: francouzština.

SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (čtvrtý senát),

ve složení H. Legal, předseda, V. Tiili a M. Vilaras, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s ohledem na písemnou část řízení a po jednání konaném dne 18. února 2004,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

1 Článek 4 UO stanoví:

„Se společným trhem uhlí a oceli se považují za neslučitelné, a proto touto smlouvou uvnitř Společenství zakázané:

[...]

- b) opatření nebo jednání, která vytvářejí nerovné postavení mezi výrobcí, mezi odběrateli nebo mezi spotřebiteli, zejména pokud jde o ceny, dodací podmínky a náklady na dopravu, jakož i opatření a jednání, která omezují svobodnou volbu dodavatele odběratelem;

- c) subvence nebo podpory poskytované státy nebo zvláštní poplatky jimi ukládané v jakékoli formě;

[...]"

2 Článek 33 UO stanoví:

„Soudní dvůr je příslušný k projednání žalob podaných členským státem nebo Radou na prohlášení rozhodnutí nebo doporučení Komise za neplatné pro nepříslušnost, pro porušení podstatných formálních náležitostí, pro porušení této smlouvy nebo právního předpisu týkajícího se jejího provádění, anebo pro zneužití pravomoci. Přezkum Soudním dvorem však nezahrnuje hodnocení stavu vyplývajícího z hospodářských skutečností či okolností, na jejichž základě Komise přijala rozhodnutí nebo podala doporučení, s výjimkou případů, kdy je Komisi vytýkáno zneužití pravomoci nebo zjevné neplnění ustanovení této smlouvy nebo právního předpisu týkajícího se jejího provádění.

Podniky nebo sdružení uvedené v článku 48 mohou za stejných podmínek podat žalobu proti individuálním rozhodnutím nebo doporučením, která se jich týkají, nebo proti obecným rozhodnutím či doporučením, o kterých mají za to, že obsahují zneužití pravomoci v jejich neprospěch.

[...]"

3 V souladu s článkem 35 UO:

„Je-li Komise podle této smlouvy nebo prováděcích předpisů k ní povinna přijmout rozhodnutí nebo podat doporučení a tuto povinnost poruší, mohou ji k tomu podle okolností státy, Rada nebo podniky a sdružení vyzvat.

Totéž platí v případě, že je Komise touto smlouvou nebo prováděcími předpisy k ní zmocněna přijmout rozhodnutí nebo podat doporučení a neučiní tak, pokud taková nečinnost představuje zneužití pravomoci.

Jestliže Komise ve lhůtě dvou měsíců nepřijme žádné rozhodnutí ani nepodá doporučení, může být ve lhůtě jednoho měsíce k Soudnímu dvoru podána žaloba proti mlčky přijatému zamítavému rozhodnutí, které z této nečinnosti Komise vyplývá.“

4 Článek 80 UO stanoví:

„Podniky ve smyslu této smlouvy se rozumí ty, které vyvíjejí výrobní činnost v oboru uhlí a oceli na územích uvedených v čl. 79 prvním pododstavci, a dále, pokud jde o články 65 a 66, informace potřebné k jejich provádění a žaloby v souvislosti s nimi podávané, též podniky nebo subjekty, které pravidelně provozují distribuční činnost jinou než prodej domácnostem nebo řemeslným výrobcům.“

Skutkový základ sporu

- 5 Žalobkyně, tehdy nesoucí název Lormines, vnukovská společnost společnosti Usinor, byla založena v roce 1978 pro převzetí koncesí a nájmu koncesí na dobu určitou rudných dolů Sacilor v Lotrinsku. Žalobkyně se v důsledku znárodnění své mateřské společnosti v roce 1982 stala státním podnikem. Vzhledem k útlumu těžby železné rudy v tomto regionu francouzská vláda v roce 1991 rozhodla zastavit výrobu. Poslední rudné doly žalobkyně ukončily svou aktivitu v červenci 1993. Žalobkyně byla privatizována v roce 1995 a 1997.
- 6 Z důvodu zániku předmětu podnikání měla být žalobkyně zrušena. Z toho důvodu zahájila řízení o opuštění a vzdání se koncese.
- 7 Řízení o opuštění vede k uzavření a zajištění starého důlního díla. V rámci opuštění je důlní společnost podrobena předpisům báňského dozoru, jejichž předmětem je stanovit práce nutné k zabezpečení starého důlního díla.
- 8 Předmětem řízení o vzdání se koncese je ukončit předčasně koncesovanou činnost. Umožní koncesionáři zprostit se povinností vyplývajících z předpisů báňského dozoru a zproštuje jej presumpce odpovědnosti za škody vzniklé na povrchu.
- 9 Opatření pro opuštění několika dolů žalobkyně byla provedena v souladu s ustanoveními vládního nařízení 80-330 ze dne 7. května 1980 o báňském dozoru dolů a lomů (JORF ze dne 10. května 1980, s. 1179), v novelizovaném znění, jak shledal příslušný vnitrostátní správní orgán v průběhu roku 1996.

- 10 Žádost o předčasné vzdání se odpovídajících koncesí však nebyla příslušným ministrem přijata a státní orgány dále vykonávaly báňský dozor podle zákona 94-588 ze dne 15. července 1994, který mění některá ustanovení báňského zákoníku, a článku L. 711-12 zákoníku práce (JORF ze dne 16. července 1994, s. 10239). Žalobkyně tak nadále nesla náklady vyplývající z opatření dozoru a veřejných prací.
- 11 Kromě toho byla presumpce odpovědnosti v oblasti těžby zákonem 99-245 ze dne 30. března 1999 o odpovědnosti za škodu způsobenou těžebním provozem a o předcházení důlním rizikům po ukončení provozu (JORF ze dne 31. března 1999, s. 4767) rozšířena tak, že nyní stanoví presumpci trvalé odpovědnosti bývalého koncesionáře. Tento zákon stanoví také povinnost bývalého provozovatele odvést doplatek určený na financování veřejných výdajů po dobu deseti let.
- 12 Rozhodnutím své mimořádné valné hromady ze dne 3. března 2000 žalobkyně vstoupila do mimosoudní likvidace.
- 13 Žalobkyně se obrátila na Komisi se stížností datovanou ke dni 9. února 2001, která byla zaregistrována generálním sekretariátem Komise dne 21. února 2001, neboť měla za to, že odmítnutí francouzských orgánů ukončit její koncese, ze kterého vyplývá podrobení novým nepředvídatelným a neobvyklým nákladům, považovala za porušení článků 4 UO a 86 UO.
- 14 Žalobkyně ve své stížnosti uplatnila, že francouzské orgány porušily čl. 4 písm. c) UO tím, že ji podrobily „zvláštním poplatkům“. Navrhla, aby Komise na

základě článku 88 UO určila, že Francouzská republika nesplnila povinnosti stanovené touto smlouvou, a nařídila jí:

- „— uznat, že společnost Lormines není držitelem koncesí a nájmu důlních koncesí na dobu určitou už ode dne, kdy je skutečně opustila;
- uznat, že ode dne, kdy společnost Lormines své koncese a nájmy důlních koncesí na dobu určitou opustila, nelze již vůči ní uplatnit presumpci odpovědnosti;
- neukládat už společnosti Lormines žádné poplatky z titulu zmíněných koncesí a nájmu důlních koncesí na dobu určitou;
- zaplatit společnosti Lormines náhradu škody za náklady, které musela nést od skutečného opuštění svých koncesí a nájmu důlních koncesí na dobu určitou“.

- 15 Komise, podepsaná ředitelem ředitelství „Státní podpory II“ generálního ředitelství „Hospodářská soutěž“, odpověděla dopisem ze dne 30. března 2001, o kterém právní poradce žalobkyně prohlašuje, že jej obdržel dne 20. dubna 2001, takto:

„Generální ředitelství hospodářské soutěže na základě dostupných informací dospělo k závěru, že na věc se nevztahuje právo Společenství, ale pouze francouzské právo. Zpochybňovaná opatření, která se váží na podmínky uložené francouzským státem pro vzdání se důlních koncesí ze strany provozovatelů, nejsou opatření specificky použitelná na podniky ESUO. Týkají se oblastí bezpečnosti a odpovědnosti za škodu, což jsou oblasti, pro které jsou příslušné členské státy,

a nikoliv Společenství. Podniky ESUO nejsou vyňaty z povinností uložených státy, které jsou diktovány obecnými důvody, jako jsou bezpečnost, odpovědnost za škodu nebo životní prostředí. Finanční náklady, které z nich vyplývají, nemohou být tedy považovány za zvláštní poplatky uložené podnikům ESUO na základě čl. 4 [písm.] c) [UO].

V případě, že by se vyskytly nové skutečnosti, které by mohly prokázat opak, Vám budu vděčný, když mi je oznámíte co nejdříve.“

- 16 Právní poradce žalobkyně odpověděl dopisem ze dne 9. května 2001 na dopis Komise. Trval na údajném porušení čl. 4 písm. c) UO, co se týče pojmu „zvláštní poplatky“ a uložení poplatků pouze podnikům, na které se vztahuje Smlouva ESUO. Kromě toho uplatňoval existenci diskriminace v rozporu s čl. 4 písm. b) UO. Jeho závěr byl následující:

„Z tohoto důvodu potud, pokud je toho zapotřebí a pro účely článku 35 [UO] žádám, aby Komise konstatovala, že Francouzská republika nesplnila povinnosti uložené čl. 4 písm. b) [UO] a článkem 86 [UO].“

- 17 Žádal rovněž, aby byla nařízena opatření naprosto stejná jako ta, o která žádal ve své stížnosti ze dne 9. února 2001 (bod 14 výše).

- 18 Dopisem ze dne 10. července 2001, o kterém právní poradce žalobkyně prohlašuje, že jej obdržel dne 19. července 2001, mu Komise, podepsaná ředitelem ředitelství

„Podniková politika a životní prostředí, využívání přírodních zdrojů a zvláštní průmyslová odvětví“ generálního ředitelství „Podniky“, zaslala následující odpověď:

„Ve svém dopisu ze dne 14. května 2001 podpůrně uvádíte diskriminaci v rozporu s čl. 4 [písm. b] [UO], které měla být Lormines obětí. Tato stránka věci byla mými službami příslušnými pro danou věc prošetřena. Ukazuje se však, že čl. 4 [písm.] b) [UO] se týká výhradně prodeje výrobků ESUO. Použití obecného pravidla nediskriminace bylo upřesněno v článku 60 [UO] (prodejní cena) a v článku 70 [UO] (přepravní výdaje). Zvláštní poplatky v důsledku vzdání se důlních koncesí ze strany provozovatelů tedy nespádají do působnosti čl. 4 [písm.] b) [UO].“

Co se týče ostatních stránek Vaší stížnosti, odkazuji Vás na odpověď generálního ředitelství pro hospodářskou soutěž v dopise ze dne 30. března 2001.“

Řízení a návrhy stran

- 19 Návrhy doručenými kanceláří Soudu dne 9. května 2001, zapsaným pod číslem T-107/01, a dne 31. července 2001, zapsaným pod číslem T-175/01, žalobkyně podala projednávané žaloby.

- 20 Samostatným podáním doručeným kanceláří Soudu dne 19. června 2001 žalovaná vznesla ve věci T-107/01 námitku nepřípustnosti podle článku 114 jednacího řádu Soudu. Usnesením ze dne 11. října 2001 si Soud vyhradil rozhodnutí o námitce v rozhodnutí, jímž končí řízení, a rozhodl, že o náhradě nákladů bude rozhodnuto později.

- 21 Samostatným podáním doručeným kanceláři Soudu dne 12. října 2001 žalovaná vznesla ve věci T-175/01 námitku nepřipustnosti podle článku 114 jednacího řádu Soudu. Usnesením ze dne 12. března 2002 si Soud vyhradil rozhodnutí o námitce v rozhodnutí, jímž končí řízení, a rozhodl, že o náhradě nákladů bude rozhodnuto později.
- 22 Samostatným podáním doručeným kanceláři Soudu dne 29. května 2002, zapsaným pod čísly T-107/01 R a T-175/01 R, žalobkyně podala návrh na předběžné opatření. Tento návrh byl zamítnut usnesením předsedy Soudu ze dne 11. července 2002, Lormines v. Komise (T-107/01 a T-175/01 R, Recueil, s. II-3193) s tím, že o náhradě nákladů bude rozhodnuto později.
- 23 Usnesením předsedy čtvrtého senátu Soudu ze dne 15. listopadu 2002 bylo podle článku 50 jednacího řádu nařízeno společné projednání věcí T-107/01 a T-175/01 pro účely ústní části řízení a rozsudku.
- 24 Soud (čtvrtý senát) rozhodl na návrh soudce zpravodaje zahájit ústní část řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených článkem 64 jednacího řádu vyzval žalovanou, aby odpověděla na písemnou otázku. Této žádosti bylo ve stanovené lhůtě vyhověno.
- 25 Na jednání konaném dne 18. února 2004 byly vyslechnuty výpovědi účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem.

26 Žalobkyně ve věci T-107/01 navrhuje, aby Soud:

- určil, že žaloba je přípustná;

- zrušil na základě článku 35 UO konkludentní rozhodnutí Komise ze dne 21. dubna 2001, kterým posledně jmenovaná odmítla vyhovět její stížnosti ze dne 21. února 2001;

- nebo podpůrně a alternativně zrušil na základě článku 33 UO rozhodnutí Komise ze dne 30. března 2001, kterým posledně jmenovaná odmítla vyhovět stejné stížnosti;

- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

27 Ve věci T-107/01 žalovaná navrhuje, aby Soud:

- určil, že žaloba je nepřípustná;

- nebo podpůrně zamítl hlavní žalobu jako neopodstatněnou a určil, že není namístě rozhodnout o podpůrné a alternativní žalobě;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

28 Ve věci T-175/01 žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- určil, že žaloba je přípustná;
- zrušil na základě článku 35 UO konkludentní rozhodnutí Komise ze dne 9. července 2001, kterým odmítá vyhovět stížnosti ze dne 9. května 2001;
- zrušil na základě článku 33 UO výslovné rozhodnutí Komise ze dne 10. července 2001, kterým odmítá vyhovět uvedené stížnosti;
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

29 Žalobkyně v replice podpůrně navrhuje, aby soud prohlásil, že rozhodnutí Komise obsažené v jejím dopisu ze dne 10. července 2001 je nicotné.

30 Ve věci T-175/01 žalovaná navrhuje, aby Soud:

- určil, že žaloba je nepřípustná ;

- nebo podpůrně žalobu zamítl jako neopodstatněnou;

- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.

Právní otázky

- 31 V obou věcech Komise namítá nepřipustnost žalob na nečinnost a žalob na zrušení na základě více důvodů.
- 32 Je třeba analyzovat důvod vycházející ze skutečnosti, že žalobkyně nemá aktivní legitimaci na základě článků 33 UO a 35 UO, neboť není podnikem ve smyslu článku 80 UO, jelikož tato otázka je předběžného charakteru a je společná pro návrhy týkající se nečinnosti i zrušení.

K postavení jako podnik ve smyslu článku 80 UO

Tvrzení účastníků řízení

- 33 Komise tvrdí, že žalobkyně není podnikem ve smyslu článku 80 UO, neboť nevykonávala žádnou činnost upravenou ve Smlouvě ESUO, a to ani v okamžiku podání projednávaných žalob, ani v okamžiku, kdy se obrátila na Komisi, ba dokonce ani v okamžiku, kdy jí byly uloženy předmětné poplatky. Zdůrazňuje, že informace

uvedené žalobkyní ukazují, že její činnost v oblasti těžby železné rudy skončila dne 31. července 1993 a že ode dne 31. prosince 1999 už nemá žádné zaměstnance.

- 34 Žalobkyně na základě čl. 48 odst. 2 jednacího řádu namítá nepřípustnost důvodu Komise založeného na tom, že není podnikem ve smyslu článku 80 UO. Uplatňuje, že tento důvod byl uveden pouze v žalobní odpovědi ve věci T-107/01, a nikoli v samostatném podání, kterým byla uplatněna námitka nepřípustnosti.
- 35 Dodává, že Komise nemůže uvádět tento důvod, neboť aktivní legitimace osoby nemůže být zpochybněna při soudním řízení, jestliže byla připuštěna orgány Společenství v rámci předcházejícího správního řízení (rozsudky Soudního dvora ze dne 8. října 1974, *Union syndicale a další v. Rada*, 175/73, Recueil, s. 917, a Soudu ze dne 11. července 1996, *Sinochem Heilongjiang v. Rada*, T-161/94, Recueil, s. II-695, bod 34).
- 36 Co se týče meritu věci ohledně této otázky, žalobkyně uplatňuje, že je podnikem ve smyslu článku 80 UO, a že tedy má aktivní legitimaci na základě článků 33 UO a 35 UO.
- 37 Domnívá se, že tento výklad je jediný v souladu s literou a užitečným účinkem Smlouvy ESUO, která musí pokrýt celý proces výroby, od vstupu na trh s uhlím a ocelí do skutečného odchodu z tohoto trhu, včetně ukončení výrobní činnosti.

- 38 Zdůrazňuje rovněž, že poplatky, na něž si stěžovala Komise, jí byly uloženy Francouzskou republikou z důvodu těžby železné rudy a její nucené držby několika důlních koncesí. Podle jejího názoru podnik ve smyslu článku 80 ÚO, jehož vzdání se důlních koncesí na železnou rudu je státem odmítnuto, přičemž pouze schválení tohoto vzdání se mu mohlo umožnit odejít z trhu, musí požívat ochrany této smlouvy.
- 39 V odpověď na otázku položenou na jednání týkající se toho, jak mohly poplatky, na které si stěžovala, ovlivnit její soutěžní postavení, jestliže už nevyvíjí činnost, žalobkyně uplatnila, že tyto poplatky ovlivnily její situaci před ukončením činnosti, neboť, konkrétně, kdyby je mohla předvídat v době, kdy ještě vyvíjela činnost, pravděpodobně by nepřibrala další koncese, jak učinila. Na toto téma doplnila, že náklady spojené s uzavřením dolů měly být předvídatelné během její činnosti, tak aby byly předmětem rezerv a odlišného daňového zacházení. Kromě toho prohlásila, že v době, kdy zákon ze dne 15. července 1994 vstoupil v platnost, dosud vlastnila železnou rudu.
- 40 Dále připomíná, že existuje právní úprava Společenství týkající se podpor pro uzavírání hutních podniků. Uvádí, že i poplatky uložené při ukončení činnosti podniku výroby uhlí nebo oceli, jako v projednávaném případě, musí být nazírány s ohledem na ustanovení Smlouvy ESÚO, jelikož náklady na odchod z trhu, jakož i ostatní přímé a nepřímé náklady jsou součástí hospodaření podniku.
- 41 Rovněž podotýká, že Soud již připustil, že společnost, na kterou byl prohlášen konkurs, který zapříčinil ukončení činnosti před tím, než podala žalobu k soudu Společenství, byla podnikem ve smyslu článků 33, 35 a 80 ÚO (rozsudek Soudu ze dne 25. března 1999, Forges de Clabecq v. Komise, T-37/97, Recueil, s. II-859).

- 42 Při jednání žalobkyně uplatnila, že rozsudky Soudního dvora ze dne 17. května 1983, ESUO v. Ferriere Sant'Anna (168/82, Recueil, s. 1681), a ze dne 22. února 1990, Busseni (C-221/88, Recueil, s. I-495), obdobně uznaly, že Vysoký úřad může nechat uznat v rámci konkursu pohledávky (vyplývající z odvodů na základě článků 49 a 50 UO nebo pokut) za některými podniky v konkursu, které již ukončily svou činnost. Žalobkyně tvrdí, že z důvodu soudržnosti připuštění těchto pohledávek v konkursu těchto podniků znamená, že podnik, který se nachází ve stejné situaci jako ona, může podat žalobu na základě článků 33 UO a 35 UO.
- 43 Žalobkyně dále tvrdí, že Komise uznala, že opatření přijatá státem vůči podniku během uzavření jeho železnorudných dolů podléhají Smlouvě ESUO i po ukončení těžební činnosti, neboť tato opatření se vztahují na výkon hospodářské činnosti, která spadá do působnosti této Smlouvy. Komise podle žalobkyně v takové situaci zasáhla na základě článku 95 UO (rozhodnutí Komise 96/269/ESUO ze dne 29. listopadu 1995 o návrhu podpory Rakouska pro Voest-Alpine Erzberg Gesellschaft mbH, Úř. věst. 1996, L 94, s. 17). Toto rozhodnutí se týkalo podpor pokrývajících zčásti období po odchodu podporovaných podniků z trhu.
- 44 Komise odpovídá, že nepřehlíží rozsudek Soudního dvora ze dne 20. března 1959, Nold v. Vysoký úřad (18/57, Recueil, s. 89), ve kterém byla připuštěna aktivní legitimace na základě článku 33 UO společnosti v likvidaci. Uplatňuje, že tato společnost pokračovala nicméně ve svých činnostech jako v minulosti na rozdíl od žalobkyně, která už více než deset let nevykonává žádnou činnost, která by mohla mít dopad na trh s výrobky, na něž se vztahuje Smlouva ESUO.
- 45 Komise dále uplatňuje, že tvrzení žalobkyně vycházející z existence podpor při uzavírání hutních podniků není opodstatněné. Poznává, že poslední kodex podpor hutnictví (rozhodnutí Komise č. 2496/96/ESUO ze dne 18. prosince 1996 stanovící pravidla Společenství pro podpory hutnictví, Úř. věst. L 338, s. 42) se týká

pouze podpor podnikům, které ještě vykonávají činnost a které definitivně ukončí svou činnost ocelářenské výroby. Situace převládající v projednávané věci však není situací skutečného odchodu z trhu uhlí a oceli, ale situací následující dlouho po tomto odchodu z trhu.

- 46 Co se týče tvrzení žalobkyně vycházejícího z rozsudku Forges de Clabecq v. Komise, bod 41 výše, žalovaná poznamenává, že i přesto, že na předmětný podnik byl prohlášen konkurs, vnitrostátní soud rozhodl, že jeho činnost má pokračovat za účelem jeho restrukturalizace a oživení jeho činnosti.
- 47 Co se týče tvrzení vycházejícího z rozhodnutí 96/269, žalovaná tvrdí, že situace předmětného podniku v tomto rozhodnutí byla zásadně odlišná od situace žalobkyně. V tomto rozhodnutí bylo stanoveno, že důl na rudu měl být uzavřen. Podnik však v okamžiku poskytnutí předmětné podpory ještě vyráběl.
- 48 Komise v odpovědi na žalobní důvod vycházející z čl. 48 odst. 2 jednacího řádu tvrdí, že není povinna předložit všechny své důvody nepřijatelnosti v samostatně podané námitce nepřijatelnosti a že může uplatnit další důvody nepřijatelnosti ve své žalobní odpovědi. Každopádně Soud může kdykoliv i bez návrhu zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení.

Závěry Soudu

- 49 Před zkoumáním opodstatněnosti námitky nepřijatelnosti vznesené Komisí považuje Soud za nezbytné posoudit její přijatelnost. Je totiž třeba připomenout,

že předmětná námitka byla předložena Komisí až v její žalobní odpovědi předložené ve věci T-107/01 a v námitce nepřipustnosti podané ve věci T-175/01.

50 Co se týče tvrzení žalobkyně, že aktivní legitimace osoby nemůže být zpochybněna v rámci soudního řízení, jestliže byla připuštěna orgány Společenství v rámci předchozího správního řízení, je třeba konstatovat, že rozsudky *Union syndicale a další v. Rada a Sinochem Heilongjiang v. Rada*, bod 35 výše, uváděné na podporu tohoto tvrzení, jsou zcela irelevantní. V tomto ohledu je třeba konstatovat, že okolnosti projednávaného případu jsou odlišné od těch, které vedly k vydání těchto rozsudků. Rozsudek *Union Syndicale a další v. Rada* se totiž týkal otázky příslušnosti Soudního dvora pro rozhodování o přímé žalobě podané profesním sdružením v rámci článku 91 služebního řádu Evropských společenství. Ve věci *Sinochem Heilongjiang v. Rada* se také nejednalo o to, zda může žalovaná namítat důvod nepřipustnosti ještě ve stadiu soudního řízení, ale o to, zda žalobkyně byla právníckou osobou ve smyslu článku 230 ES, vzhledem k tomu, že s ní orgány Společenství během správního řízení jednaly jako s nezávislou právní entitou.

51 Co se týče žalobního důvodu, podle kterého čl. 48 odst. 2 jednacího řádu neumožňoval Komisi poukázat v žalobní odpovědi předložené ve věci T-107/01 na to, že se nejedná o podnik ve smyslu čl. 80 UO, protože na to nepoukázala v námitce nepřipustnosti, je namíste připomenout, že podle čl. 113 jednacího řádu Soud může kdykoliv bez návrhu zkoumat, zda jsou splněny podmínky řízení, ke kterým patří podle judikatury příslušnost soudce Společenství pro rozhodování o žalobě (rozsudky Soudního dvora ze dne 18. března 1980, *Valsabbia a další v. Komise*, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78 až 228/78, 263/78 a 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 a 85/79, *Recueil*, s. 907, bod 7, a Soudu ze dne 17. června 1998, *Svenska Journalistförbundet v. Rada*, T-174/95, *Recueil*, s. II-2289, bod 80). Kontrola Soudu tedy není omezená na zkoumání kogentních podmínek řízení na návrh účastníků řízení (usnesení Soudu ze dne 10. července 2002, *Comitato organizzatore del convegno internazionale v. Komise*, T-387/00, *Recueil*, s. II-3031, bod 36).

- 52 V projednávaném případě se návrh Komise na přezkoumání, zda jsou splněny podmínky řízení, týká kogentní podmínky, a sice aktivní legitimace žalobkyně a jejího přístupu k oprávněným prostředkům, a v souladu s výše zmíněnou judikaturou tedy může být Soudem zkoumána i bez návrhu (rozsudek Soudu ze dne 24. října 1997, EISA v. Komise, T-239/94, Recueil, s. II-1839, bod 27).
- 53 Co se týče opodstatněnosti této námitky nepřijatelnosti, je třeba konstatovat, že čl. 33 druhý pododstavec UO stanoví, že „podniky nebo sdružení uvedené v článku 48 [UO]“ mohou za stejných podmínek jako v prvním pododstavci podat žalobu proti individuálním rozhodnutím a doporučením, která se jich týkají, nebo proti obecným rozhodnutím a doporučením, o kterých mají za to, že obsahují zneužití pravomoci v jejich neprospěch. Podle ustálené judikatury je výčet právních subjektů oprávněných podat žalobu na zrušení obsažený v tomto článku taxativní, takže subjekty, které nejsou ve výčtu zmíněny, nemohou právoplatně podat takovou žalobu (rozsudky Soudního dvora ze dne 11. července 1984, Commune de Differdange a další v. Komise, 222/83, Recueil, s. 2889, bod 8, a Soudu ze dne 8. července 2003, Verand der freien Rohrwerke a další v. Komise, T-374/00, Recueil, s. II-0000, bod 33).
- 54 Je vhodné rovněž uvést, že na základě článků 80 a 81 UO podléhají pravidlům Smlouvy ESUO pouze podniky vyvíjející činnost v oboru uhlí a oceli a že v tomto ohledu se výrazy „uhlí“ a „ocel“ vztahují pouze na výrobky vyjmenované v příloze I UO (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. ledna 2003, Německo v. Komise, C-334/99, Recueil, s. I-1139, bod 77).
- 55 Žaloba na nečinnost na základě článku 35 UO je rovněž přípustná pouze v případě, že žalobkyně je podnikem ve smyslu článku 80 UO (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. července 1961, Vloeberghs v. Vysoký úřad, 9/60 a 12/60, Recueil, s. 391, 422).

- 56 Z judikatury Soudního dvora jasně vyplývá, že není vyžadováno, aby žalobkyně byla podnikem v okamžiku podání žaloby (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. ledna 2002, *Plant a další v. Komise a South Wales Small Mines*, C-480/99 P, Recueil, s. I-265, bod 44).
- 57 V tomto rozsudku Soudní dvůr zamítl důvod Komise vycházející z nepřípustnosti žaloby podané podniky provozujícími doly a založený na skutečnosti, že nenabídly důkaz, že ještě vyvíjejí činnost produkce uhlí v okamžiku podání žaloby u soudu Společenství (body 37 a 44).
- 58 Soudní dvůr zdůraznil, že nepochybně, že žalobkyně byly podnikem ve smyslu článku 80 UO v okamžiku jednání, které bylo předmětem stížnosti odmítnuté Komisí, a rozhodl, že „skutečnost, že následně přestaly být podnikem, neznamená, že ztrácí právní zájem na tom, aby bylo určeno porušení pravidel hospodářské soutěže, jehož důsledkům byly vystaveny, když podnikem byly, a věci kterému byly oprávněny podat stížnost“ (bod 44).
- 59 V projednávaném případě je nesporné, že žalobkyně ukončila svoji výrobní činnost v červenci 1993.
- 60 Kromě toho se její stížnosti Komisi ze dne 9. února 2001 a ze dne 9. května 2001, které jsou původem projednávaných věcí, týkají nákladů, které vznikly na základě francouzských zákonů 94-588 ze dne 15. července 1994 a 99-245 ze dne 30. března 1999, a neexistovaly tedy v okamžiku ukončení výrobní činnosti žalobkyně.

- 61 Za těchto okolností je namístě učinit závěr, že žalobkyně nemůže být považována za podnik ve smyslu článku 80 UO, přičemž pouhá skutečnost, že v době, kdy vstoupil v platnost zákon ze dne 15. července 1994, dosud vlastnila železnou rudu, nemůže tento závěr vyvrátit.
- 62 Dále vzhledem k tomu, že náklady stěžované žalobkyní vyplývají z ustanovení, která vstoupila v platnost po ukončení její těžební činnosti, žalobkyně nebyla postížena důsledky tvrzeného porušení Smlouvy ESUO v době, kdy ještě byla podnikem ve smyslu článku 80 UO. Jednání, která jsou předmětem jejich stížností, tudíž neměla žádný vliv na trh Společenství uhlí a oceli.
- 63 Určení, že žalobkyně není podnikem ve smyslu článku 80 UO, není zpochybněno jejími dalšími tvrzeními.
- 64 Co se týče tvrzení žalobkyně založených na skutečnosti, že Smlouva ESUO musí pokrývat výrobní proces jako celek, a na hospodářském vztahu mezi náklady, na které si stěžovala, a svou dřívější činností, je namístě mít za to, že žádné z těchto tvrzení nezpochybňuje skutečnost, že žalobkyně, na rozdíl od toho, co je vyžadováno článkem 80 UO, nevykonávala výrobní činnost v oblasti uhlí a oceli ani v okamžiku, kdy došlo k jednáním, na která si stěžovala, ani v okamžiku, kdy se obrátila na Komisi, aby si stěžovala na poplatky uložené Francouzskou republikou. Kromě toho se nejedná o porušení, jejichž důsledky by žalobkyně byla postížena, když ještě byla podnikem ve smyslu článku 80 UO.
- 65 Rovněž není na místě přijmout argumentaci žalobkyně, podle níž soudní ochrana, kterou poskytuje Smlouva ESUO, by měla podniku svědčit až do jeho skutečného odchodu z trhu. Jak bylo připomenuto opakovaně soudy Společenství, posledně jmenovaným nepřísluší odchýlit se od soudního systému zavedeného Smlouvami

(viz zvláště, co se týče procesních prostředků upravených Smlouvou ESUO, rozsudek Soudního dvora ze dne 4. července 1963, Schlieker v. Vysoký úřad, 12/63, Recueil, s. 173,186 a rozsudek Verband der freien Rohrwerke a další v. Komise, bod 53 výše, bod 38).

- 66 Ačkoli totiž mají být podmínky pro zahájení řízení před soudy Společenství vykládány z pohledu zásady účinné soudní ochrany, nemůže takovýto výklad vést k odstranění podmínky výslovně stanovené Smlouvou ESUO, aniž by byly přestoupeny pravomoci soudů Společenství, které jim smlouva přiznává (usnesení Soudního dvora ze dne 28. března 2003, Diputación Foral de Alava a další v. Komise, C-75/02 P, Recueil, s. I-2903, bod 34).
- 67 Tvrzení žalobkyně vycházející ze soudní ochrany podle Smlouvy ESUO pro celek výrobních procesů od vstupu na trh až po definitivní odchod z něj, tedy až do zániku podniku, nejsou podložena ani existencí právní úpravy Společenství týkající se podpor uzavírání ocelářenských podniků. Komise totiž právem zdůrazňuje, že poslední kodex podpor hutnictví (rozhodnutí č. 2496/96) je určen podnikům, které jsou dosud činné. Článek 4 odst. 2 tohoto rozhodnutí totiž stanoví, že „podpory podnikům, které definitivně ukončí svoji hutní výrobní činnost ESUO, mohou být považovány za slučitelné se společným trhem za podmínky [...], že pravidelně vyráběly hutní výrobky ESUO až do data oznámení dotyčné podpory v souladu s článkem 6 [...]“. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že cílem povolení těchto podpor je „podněcovat částečné uzavření zařízení nebo financovat definitivní ukončení veškeré činnosti ESUO nejméně konkurenceschopných podniků“.
- 68 Co se týče tvrzení žalobkyně, podle kterého Soud uznal za podnik ve smyslu článku 80 UO podnik, na který byl prohlášen konkurs v rozsudku Forges de Clabecq v. Komise, bod 41 výše, je namístež uvést, že předmětný rozsudek se týkal hutního podniku, který v době, kdy Komise přijala rozhodnutí o podporách v jeho prospěch,

byl předmětem pokusu o oživení činnosti za účelem vyhnout se úpadku a umožnit mu pokračovat v činnosti. Kromě toho rozhodnutí Komise v této věci ze dne 18. prosince 1996 předcházelo prohlášení konkursu na základě vlastního oznámení rozsudkem příslušného obchodního soudu ze dne 3. ledna 1997 (body 6 až 11, 18 a 19 téhož rozsudku). Tato situace je však diametrálně odlišná od situace v projednávané věci.

- 69 Co se týče tvrzení žalobkyně vycházejících z rozsudků ESUO v. Ferriere Sant'Anna a Busseni, bod 42 výše, postačí konstatovat, že v těchto věcech se jednalo o to, zda pohledávky Vysokého úřadu mohou být přihlášeny jako přednostní pohledávky v konkursu některých podniků. Je tudíž třeba zdůraznit, že tyto rozsudky se týkají jiných otázek než té, o kterou jde v projednávaném případě, a že žalobkyně nevedla, v čem skutečnost, že takové pohledávky mohou být připuštěny při konkursu podniku ve smyslu článku 80 UO, s sebou nese to, že žalobkyně může právoplatně podat žalobu na zrušení. Kromě toho je namístě poznamenat, že předmětné pohledávky odpovídaly peněžním závazkům podniků vůči Vysokému úřadu souvisejícím s jejich činností.
- 70 Konečně co se týče rozhodnutí 96/269, je namístě konstatovat, že schválilo podporu podniku, který na rozdíl od žalobkyně dosud vyvíjel činnost v okamžiku, kdy Komise rozhodnutí přijala (viz bod II tohoto rozhodnutí).
- 71 Za těchto okolností tvrzení žalobkyně směřující k tomu, aby byla považována za podnik ve smyslu článku 80 UO, musejí být odmítnuta.
- 72 Z toho, co předchází, vyplývá, že žaloby žalobkyně musejí být odmítnuty jako nepřipustné.

K nákladům řízení

- 73 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu bude účastníku řízení, který byl ve sporu neúspěšný, uložena náhrada nákladů řízení, pokud účastník, který byl ve sporu úspěšný, náhradu nákladů ve svém návrhu požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla ve sporu neúspěšná, je namístě uložit jí náhradu nákladů řízení, včetně nákladů řízení o předběžném opatření, v souladu s návrhy žalované.

Z těchto důvodů

Soud (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloby se odmítají jako nepřípustné.**

- 2) **Žalobkyni se ukládá náhrada nákladů řízení, včetně nákladů řízení o předběžném opatření.**

Legal

Tiili

Vilaras

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 7. července 2004.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

H. Jung

H. Legal